

Hazan Bahçesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Nisan 2020

Bir düşün muadiliyim belki de düşünmekten düşe geçiş yaptığım bir köprü, elimde saklı bir mutluluk bohçası az sonra firar edecek kötülük yeryüzünden.

Muktedir olduğum ne ki ya da hangi mevsimin iri hazan çiçeğiyim açmaya doymayan hüzün bahçesi ve şerit değiştiren duygular asla da emin olamadığım bir insan pazarı: kaybımla, kilomla ve acımla hemhal bir incir belki de içi çürüyen yorgunluğun hizaya geleceği de bir hurafe kimince.

Vasat bir rüzgâr.

Kinaye yüklü mevsim.

İnsandan yana sevgim ve açmazım ve ikbalim ve ruhum ve döşünde yalnızlığın bir tebessüm saklı avuçlarımda isyanlardan kaçtığım bazen kaçamadığım gerçekler asılsız zanlarda diri bir yangın elbet metruk düşler sokağı da az sonra karışacak kayıplara.

Elem yüklü göğün kaç öğünse acıları.

Öğün arasında yaşadığım mezese yorgunluğun bir o kadar kendime dönük yüzüm ve Rabbim tek sırdaşım ne zamanki düşsem dara kendime attığım bir mektup onaydan geçip de evrene teslim edeceğim ölüm sonrası geride bıraktığım hayallerim ve can parçalarım.

Sözcükler evrim geçiriyor.

Ve içimden geçenleri alt yazı belliyorum her baktığımda o dev ekrana kendimle yüz yüze ve yüz göz olmadan insanlığa taziyelerimi sunmaktan men edildiğim aslında insan olmaktan yana kaygılarla geçiştiremediğim ömrün son kalıntıları ben ki düş tezgâhında bir kalıntı; ben ki umut tezgâhında bir seyyah yürek ben ki kıvranan şarkılardan bir nazire ve acıya tezat boş vermişlikle kimse geçiştiren sevgimi ve selamımı.

Yanlışların girizgâhında dönüyorum geri ve adımlarken bir ileri bir geri...

Geviş getiren bir hüzün bohçası ve sırların deşifre edildiği bir bülten andıkça acıyı kanayan açtıkça arayış geride bıraktıklarım ve sığındıkça Rabbimle hem kendimle hem İlâhi Aşkla hemhal nihayetinde firar edeceğim mezarım ne de olsa yaşarken gömüldüm ben üstelik ne uğruna ve ben ne haddime, olmaz diyebilirdim ki?

Muradım.

Miladım.

Dolan miadı ufkun ve körelmiş umudun elbet hazan bahçesi mahsulü bir yürek benimki, defteri kebirde unutulmuş bir tarih gibi aymazlığında yalnızlığın ve açmazda kalan mevsimden sökün eden bir yaprak gibi...

Kökümle ait olduğum inancın muhtevası ve nasıl da bir rivayet göçen yüreğimden demir alıp da isyan pazarlarında uğramadan azat edilmek adına hayatın kabir azabından.

Bir salkımsam.

Bir söğüt dalıysam.

Bir çiçeğin de kırık ve kırgın dalı.

İçimde habis bir körebe ve nifak sokan geceye sitemim elbet gün yüzlü bir şiirde cebelleşen yangınlarım ve yarınlarım tuzu biberi de acıların hangi töhmetse altında kalmayı değil üste çıkmayı bilen haris gölgeleri de havale ederken İlahi Adaletle.

Bir düş çukurundayım madem.

Diş bileyen bir kâbustan da çok çok uzak kalmayı dilediğim.

Bir sefertası isem içimde saklı ve ben Seher yıldızı: çıtayı yükseltip de rahmete doymanın en güzeli elbet mahzun yüreğimde bir izdivaç döşediğim yollar düştüğüm çukurlar ve yeniden koşmanın tadına da varamadığım tek gerçek.

Ölümlle restleşen mevsim.

Ötenazi yapılmış merhamet şükürler olsun ki merhametlilerin en merhametlisi inanan kuluna sahip çıkarken elbet inancın da bakiyesi umut ve yarınlara adanmış dualar asla geri dönmeyeceğimiz bir İlahi Yol.

Maziyi anmadan da geçmeyen bir ateş ve kıvılcımların sıçradığı bir hengâme nihayetinde dizginlenen ruhun gölgesinde saklı bir rivayet elbet mutluluk ve umut da İlahi yolculuğun bekası ve tebaası.

Bir düşün gölgesinde salınan bakir duygular ve yaralı ömürden men edilesi bir acıyla hemhal yükümüzü yok saydığımız bir mübarek gece ki gözümden düşen yaşları da adadığım tek gerçek elbette sevdiklerim

ve umudum adına asla geri duramadığım muhteşem bir sağanak.